

IV. 4.

Cyril (samolibě): „Ták. Navrhuju: „Ale, ale, ale...“ - tak si totiž lépe vychutná své vítězství než při pouhém „Ták.“ Otočí se čelem k divákům blízko u schůdků. Mluví klidně, na první poslech mile. Pouliční dialektický souboj! Já věděl, že se do něčeho namočíš – a najednou drsně, prudce se otočí k Adamovi: však už tě od rána sleduji!

Adam: Zmateně se rozhlíží, ustupuje – ale kam má vlastně ustoupit, že? „Co? Vždyť já pořádně nevím, co se vlastně stalo!“

Cyril: Opět jako by trpělivě a spravedlivě. „Zeptáme se svědků.“ Obhlíží si svědky, hledá někoho, kdo nemá dost odvahy. Jako první skloní hlavu Š2, Cyril jde k němu, chytne jej za rameno, druhou ruku položí významně na opasek, přitáhne si Š2 k sobě a úsečným a přísným tónem se zeptá: ~~štěkne~~ „Kdo vyvolal tu výtržnost?“

Šotci, štamgasti i hegelíán se po sobě nejprve podívají – a pak svorně ukáží na Adama.

Adam: Zdrceně, nevěřičně, zoufale... „Co-cože?“

Cyril: Pustí Š2, otře si ruku o kostým. Výhružně. „Ztraťte se, jste ostuda naší Obce!“

Štamgasti i s Hegeliánem se ztratí. Cyril si připravuje zbraň.

Cyril: Opět sladce, ironicky, s pocitem definitivního vítězství. „A ty, můj drahý primitive... jsi nadobro skončil!“

Cyril odvádí Adama pryč, čtvrté dějství končí. Šotci rychle uklízejí „hospodu“ a představují ji na blázinec. Protože intermezzo je krátké, budou „pracovat“ i během něj.

Dramatický posun – Adam je obviněn z výtržnictví, což jej přivede vzápětí do blázince. A také dramaticky vděčná scéna.